

Nåden alene

*Utdrag av preken ved biskop Ivar Braut ved 20-års-jubileet for Hana kirke
søndag 27. august 2017*

Kjære Hana menighet! Gratulerer med de 20 årene for Hana kirke! For en velsignelse! For et talende og forkynnende hus i sin arkitektur og utforming – bygget til Guds ære og til oppbygning av menighetens fellesskap. Vi kan saktens feire og takke for et Gudshus. Det er et helt spesielt hus bygget til Guds ære og for at det som skjer skal være til Guds ære.

Men det viktigste med kirkehuset er møtet mellom Kristus og hans menighet. Det opplever vi i gudstjenesten og i det arbeidet ellers i uka som springer ut av gudstjenestens innhold: For her er det tekster og bønn, salmer og preken – og dåp og nattverd. Det er innholdet i ei kirke. Alt kretser om det. Møtet mellom Jesus og hans menighet.

I dag vil jeg få takke alle dem som gjennom disse 20 årene har vært ansatte, tillitsvalgte og frivillige – men særlig vil jeg i dag takke dere som har vært til gudstjeneste så trofast søndag etter søndag. Det betyr så uendelig mye. Svenskene snakker om «kyrkobänk-embetet». Det er et godt uttrykk om noe stort og viktig. Kom trofast til gudstjeneste!

*Tekstlesning fra Efeserbrevet kap. 2, v. 1-10 – prekenetekst for temasøndag i
reformasjonsåret – «Nåden alene».*

Nåden alene. Reformasjonsmarkering er det også. 500 år i år siden et av de sentrale årene i reformasjonen. Det går godt an å knytte til et kirkejubileum. Hana kirke 20 år – nåden alene.

Hva betyr det? Det som tekstene forteller om. Nåden alene – det er fortellingen om den bortkomne sønnen slik Lukas kap.15 forteller om det. Om den ene sønnen som tok med seg arven sin, rota til livet så inderlig ille, kom til seg selv og våget seg på heimvei – til Far, for dette er jo en fortelling om Guds rike. Og Far kommer ikke med noe om og men, men løper ham i møte, kaster seg om ham, kysser ham og lager til fest. Det er nåden, den ufortjente – som blir gitt. Og slik er det i prekeneteksten fra Efeserbrevet kap. 2. Martin Luther hadde også lest og studert Efeserbrevet framlengs og baklengs. Men reformasjonen sin kjerne består i noe som var blitt utydelig og forvrengt. Det meste ble krav, det var alltid et spørsmål om at mennesker skulle være verdig Guds rettferdighet og få nåde. Ordet om nåde var ikke blitt borte, men folket hørte ikke det frigjørende evangeliet. Det var reformasjonens oppdagelse: Nåden blir gitt

ufortjent – hva ellers? Nåden alene er vårt håp akkurat som vi sier Kristus alene. Ikke våre gjerninger eller bidrag. Våre gode gjerninger er heller en konsekvens av å ha møtt Guds nåde i Jesus. Ikke mine gjerninger. Da ville jeg alltid vært usikker. Ikke min perfeksjon i livet. Det er ikke den det handler om. Ikke mine holdninger og avgjørelser. Da ville jeg alltid spurt: Er det rett? Er det helhjertet?

For det handler ikke om troen *min* – den er, sier Luther – bare en simpel jernring som holder rundt perlen – Kristus selv som kommer med nåde og syndsforlatelse. La oss ikke granske og studere vår egen tro noe særlig, men fest du blikket på Jesus som du stoler på.

Paulus i Efeserbrevet kap. 2 er temmelig sterk i åpningen: En gang var dere døde pga. deres synder. Borte fra barneforholdet til Gud. Av naturen vredens barn, heter det. Vi er ikke født inn i Guds rike, men vi er ment for og sterkt ønsket inn i Guds rike. Men vi har ingen sjanse gjennom egen innsats. Men Gud er rik på miskunn. Fordi han elsket oss med så stor en kjærlighet, gjorde han oss levende med Kristus. Kontrasten er voldsom: Ikke lenger døde pga. synden, men levende med Kristus. «Gud være takk for sin usigelige gave i Kristus Jesus» slik kap. 1 sier det.

Det er Guds kjærlighet.

Ganske ofte blir Guds kjærlighet omtalt i beste mening, men det går ikke dypt nok. Jeg vil unne – og be dere alle om å se denne dype kjærligheten i Kristus. Den er ikke bare en følelse eller en trygghet. Ikke god stemning eller at det føles bra, men at noe har *hendt*:

Jesus er død for meg. På korset.

Jesus er oppstått fra døden for meg og dermed for kirken

Jesus ber for meg nå og har et evig håp for meg og hele kirken, den verdensvide og ofte usynlige kirken.

Dette er nåden. Ved Jesu død og oppstandelse. Og: At vi blir tatt imot ved dåp og tro.

Men da skal vi også våge å si at det er en nåde hvordan Gud møter oss i hele livet vårt. Han viser nåde og godhet. Han ser til oss alle. Ja, alle mennesker *kaller* han på. Og vi opplever i så mange ting – både det som er i medvind og i motvind – at Gud er der. Det er også en nåde.

Tilbake til kjernen sies det så tydelig: Av nåde er dere frelst, ved tro.

Ja, hold fast i det. Og da kommer sisteverset; kap.2, v.10; på rett plass når Jesus alene gir oss hele nåden. For v.10 forteller om å *gjøre godt*: «Skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som *Gud* på forhånd har lagt ferdige for at vi skulle vandre i dem.»

Lev i nåden alene. Nåden fra Jesus. Og gjør det gode.